

Reina Crispijn

Waar ben je?

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Met een onzekere blik keek de jonge vrouw vanaf de overkant van de brede boulevard naar de witmarmeren gevel van het indrukwekkende pand, waarop in grote, roodgouden letters stond: *Mazarin*. Ze aarzelde. Had het wel zin om hier nu naar binnen te gaan?

Hoewel het drukkend warm was, rilde Florine Janson. Even zuchtte ze diep, toen stak ze de boulevard over. Bij de ingang van het pand duwde ze de hoge glazen deur open, liep de chique hal binnen en stapte naar de balie.

‘Ik zou graag monsieur Mazarin spreken,’ zei ze tegen de receptioniste.

‘Monsieur Mazarin is niet aanwezig,’ merkte de receptioniste koeltjes op.

‘Wanneer komt hij terug?’

De vrouw tegenover haar haalde lichtjes haar schouders op. ‘Dat is nog onbekend. Hij verblijft voor onbepaalde tijd in New York.’

Florine keek de receptioniste ongelovig en niet-begrijpend aan. Waarom had hij haar niet even laten weten dat hij was vertrokken naar Amerika?

‘Kunt u mij dan even het adres of het tele-

foonnummer van zijn hotel geven?’ vroeg ze.

De vrouw schudde beslist haar hoofd. ‘Ik mag absoluut geen adressen of telefoonnummers doorgeven van monsieur Mazarin.’

‘Maar ik...’ Florine wachtte even. Toen, met de moed der wanhoop, zei ze: ‘Ik eh... Ik ben een goede vriendin van monsieur Mazarin. Ik moet hem echt spreken. Het is dringend.’

Er verscheen een meewarige trek op het gezicht van de receptioniste. ‘Monsieur Mazarin heeft meer goede vriendinnen, die hem allemaal wel willen spreken, madame.’

Dat kwam hard aan. Florine wankelde even. Snel greep ze zich vast aan de balie, want ze werd licht in haar hoofd en de huid van haar gezicht begon te prikken. Vriendinnen? Waar had dat mens het over? Nee hè, niet flauwvallen, niet onderuitgaan in het bijzijn van die zelfvoldane vrouw achter de balie. Met alle kracht die ze in zich had balde ze haar vuisten, zodat haar nagels zich in haar handpalmen boorden. De pijn verdreef de duizeling in haar hoofd. Ze rechtte haar rug, knikte en liep door de grote, chique hal naar de uitgang.

Op straat viel de klamme warmte op haar. Florine leunde met haar rug tegen het koele marmer

van de gevel. Parijs lag onder een ondoordringbare, grijze bewolking waaruit een dun, mistroostig regengordijn viel. De anders zo vrolijke stad was veranderd in een grijs, onaantrekkelijk, zompig oord.

Hij had dus meer vriendinnen, volgens die receptioniste. Ze had hem onvoorwaardelijk geloofd, onnozele gans die ze was geweest. Had hij alleen maar die charmante praatjes gebruikt om haar in bed te krijgen?

Er was nu maar één conclusie mogelijk: ze moest het alleen zien te redden. Maar hoe? Naar haar vader en moeder in Nederland gaan was geen optie; ze zagen haar aankomen. Naar wie kon ze dan gaan voor hulp? In deze stad had ze maar heel weinig vrienden en vriendinnen. Eigenlijk alleen Eloise. Maar of die haar kon helpen? Ze stonden allebei aan het begin van hun carrière, hoewel alleen Florine daadwerkelijk carrière wilde maken. Eloise had andere ambities. Ze wilde trouwen en kinderen krijgen. Wat zou zij zeggen als ze erachter kwam? Florine vermoedde dat ze razend zou worden. 'Waarom ben je er ingetuind? Waarom heb je geen voorzorgsmaatregelen genomen, als je wist waar het op uit zou draaien?' Maar daar was Florine, hoe onno-

zel ook, niet van uitgegaan. Niet op dat moment.

En nu was hij naar New York gegaan. Misschien kwam hij niet eens meer terug. Maar eigenlijk maakte dat ook niets uit, want wilde ze nog wel met iemand contact hebben die zomaar wegging en die er meerdere vriendinnen op na-hield?

Het ergste was dat ze was gewaarschuwd. Een coupeuse had haar samen met Aurelio gezien toen ze op weg waren naar een restaurant. De volgende dag was de vrouw bij haar gekomen. 'Je kent hem niet. Wees voorzichtig,' had ze gezegd, 'iedereen valt als een blok voor hem.'

Maar Florine had haar niet geloofd.

Natuurlijk had ze wel gezien dat Aurelio vaak omringd werd door modellen, maar ze had gedacht dat dat louter vakmatig was, zoals ook couturiers zich vaak ophielden in het gezelschap van hun mannequins.

Haar leven was één grote puinhoop geworden, precies voor haar vakantie. Zou ze die maar niet afzeggen? Maar ze had er al voor betaald.

Nog één keer keek ze naar de chique gevel van het huis Mazarin, beroemd om zijn unieke schoenen en originele tassen. Toen liep ze weg, de grauwe regen in.

's Avonds kon ze het vanwege de warmte niet uithouden in haar kleine appartement. Ze liep door een wirwar van straatjes naar de Seine. Op een brug bleef ze staan en ze tuurde over de brugleuning naar beneden. Het licht van de bruglantaarns weerkaatste in het donkere, geheimzinnig glinsterende water dat met een vaart onder haar stroomde. Hoe zou het voelen als je erin lag, vroeg ze zich af, en je door het water eindeloos liet meevoeren naar onbekende verten? Niet meer hoeven piekeren over de toekomst; niet meer bang zijn om haar baan te verliezen of de huur te moeten opzeggen van het appartement, dat ze zich niet meer kon veroorloven zonder werk. Niet meer bang zijn voor spottende blikken en geen herinneringen meer aan Aurelio Mazarin. Alleen maar wegdrijven op het stromende water.

Opeens schrok ze op. Waar was ze mee bezig? Wilde ze werkelijk de vergetelheid in springen? En die twee kleine wezentjes dan die in haar groeiden, hadden die geen recht op het leven? Ze wilde niet dood. Een vreemde rust daalde over haar neer. Hoe dan ook, ze zou het redden. Er waren altijd wel mensen die haar konden en wil-

den helpen. Desnoods ging ze naar het Leger des Heils.

*

Florine keek met half dichtgeknepen ogen naar het water van de Middellandse Zee, dat onrustig schitterde in de bijna genadeloos brandende zon die aan de helblauwe hemel stond. Voorzichtig wreef ze het zweet van haar voorhoofd. Wat moest ze in vredesnaam doen?

‘Zullen we morgen naar Nîmes rijden?’ De opgewekte stem van haar vriendin doorbrak haar gedachten.

Florine keek opzij. Eloise Blanchard trok haar zonnehoed wat verder over haar hoofd. Eigenlijk werd het te warm op het strand. Ze konden beter teruggaan naar de camping om daar onder een parasol bij de tent of in een ligstoel in de schaduw van de bomen te vertoeven.

Toen Florine geen antwoord gaf, ging Eloise rechtop zitten en keek haar aan. ‘Wat is er? Ben je ziek? We hoeven niet naar Nîmes te gaan, hoor, we kunnen ook Montpellier bekijken.’

Langzaam kwam Florine overeind. ‘Ik voel me niet zo goed. Waarschijnlijk de warmte.’

‘Waarom draag je dan dat shirt over je bikini? Dat is toch veel te warm? Doe dat ding toch uit.’

Florine zuchtte diep, aarzelde even, maar trok toen langzaam haar T-shirt omhoog zodat haar buik zichtbaar werd.

‘Nee,’ fluisterde Eloise verbijsterd. ‘Nee... Ik bedoel... Sinds wanneer?’

‘Drie maanden.’

‘Weet je dat zeker? Je hebt een flink buikje voor drie maanden.’

‘Het is een tweeling. Er waren duidelijk twee hartjes te horen.’

‘O, Florine! Hoe kan dat nou? Waarom heb je me dit niet eerder verteld?’

Florine haalde mismoedig haar schouders op. ‘Het was maar één keer. Ik dacht dat je bij de eerste keer niet...’

‘... niet in verwachting kon raken?’ maakte Eloise de zin af. ‘Natuurlijk wel. Wie heeft jou dat wijsgemaakt? Dat geloofde je toch niet echt?’ Er klonk boosheid door in haar stem. ‘Ik had je voor slimmer gehouden, Flo. In welke eeuw leven we nu? Onbegrijpelijk. Je hebt toch wel gehoord van voorbehoedsmiddelen? En die kerel... wie is het, de vader? Ken ik hem? Iemand van je werk?’

Florine schudde ontkennend haar hoofd.

‘Dat kan ik me ook nauwelijks voorstellen. Dat hele modewereldje bestaat naar mijn idee alleen uit vrouwen en homo’s.’

‘Eloise, ik weet niet wat ik moet doen,’ zei Florine wanhopig.

‘Weg laten halen?’

‘Geen sprake van,’ antwoordde ze fel.

‘Ja, ik ben er ook geen voorstander van, maar als je ze wilt houden... Dat gaat toch niet in dat kleine appartementje van jou?’ merkte Eloise op. ‘En een baby kost heel veel geld, laat staan twee.’

Dat wist Florine ook wel. Voorlopig had ze ook geen geld, en zeker niet voor een groter appartement. Stagiaires van de grote modehuizen mochten dan talentvol zijn, ze verdienden maar een schijntje. En als ze haar baan kwijtraakte – wat er dik in zat – wat moest ze dan?

‘En je familie in Nederland?’

Florine lachte schamper. ‘Ze zien me aankomen. Ik heb toch al zo’n slechte naam omdat ik naar Parijs ben vertrokken en daar kleren ontwerp. Ik hoor het ze al zeggen: “Nou, hadden we je niet gewaarschuwd?” Parijs is voor hen Sodom en Gomorra. Trouwens, het zou ook niet zo eerlijk zijn. Ik kan mijn ouders moeilijk opscheppen

met een tweeling, om van de rest van de familie nog maar te zwijgen. Jij zou dat toch ook niet doen?’

‘Nou, dat weet ik zo net nog niet. Kijk, mijn vader en moeder zouden het niet leuk vinden. Ik denk dat ze me eerst de huid zouden vol schelden, maar dat mijn moeder toch zou zeggen: waar ruimte is voor zes, kunnen er ook nog wel een zevende en achtste bij.’

Wat een voorrecht om zulke ouders te hebben, dacht Florine. Ze had nauwelijks nog contact met haar familie, die zo anders was dan zij. Op enige hulp van die kant hoefde ze niet te rekenen. Teruggaan naar Nederland was er dus niet bij.

‘Zullen we eerst maar even naar de camping rijden? Dan kunnen we daar verder praten,’ stelde Eloise voor. ‘Het is hier veel te warm voor jou. Kom.’ Ze trok Florine overeind.

‘Merci.’ Er verscheen een kleine glimlach op Florines gezicht. Ze mocht dan geen ideale familie hebben, een vriendin als Eloise maakte dat weer een beetje goed.

*